

Samaritánka

Keď Samaritánka zistila, že čelí prorokovi, chcela vedieť o duchovných otázkach: bohoslužbách a svojej osobnej potreby nechala v pozadí.

Samaritánka

„Žena mu povedala: Pane, vidím, že si prorok!“ (Ján 4:19)

Úvod

Evanjelista Ján zaznamenal, že všetko, čo napísal, malo viesť svojich čitateľov k viere, že Ježiš je Kristus, Syn živého Boha, a aby vo viere mal život v hojnosti

„Tieto však boli napísané, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Boží Syn, a aby ste verili, že budete mať život v jeho mene.“ (Ján 20:31).

Najmä v príbehu ženy Samaritánky sú prvky, ktoré dokazujú, že Kristus je Syn živého Boha, syn Dávida prisľúbený v Písme.

Evanjelista Ján zaznamenal, že keď Ježiš zistil, že farizeji počuli, že urobil mnoho zázrakov a že krstil oveľa viac ako Ján Krstiteľ, opustil Judsku a odišiel do Galiley (Ján 4: 2–3), čo muselo prejsť cez Samáriu (Lukáš 17:11).

Ježiš odišiel do mesta v Samárii zvaného Sychar, ktorého územie bolo majetkom, ktorý Jakob dal svojmu synovi Jozefovi (Ján 4: 5). Miesto, kam Ježiš šiel na Sychar, nechal Jakob vyvŕtať studňu.

Evanjelista zdôrazňuje Ježišovo ľudstvo opisom jeho únavy, hladu a smädu. Keď sa zmienime o tom, že jeho učeníci išli

nakupovať jedlo, pochopíme to, že Ježiš potrebuje jesť, že si sadol, pretože bol unavený, a keď žiada Samaritánku o vodu, znamená to, že bol smädný.

Aj keď prístup evanjelistu nebol zameraný na to, aby sa preukázalo, že Pán Ježiš smädil po vode, bolo zrejmé, že je potrebné, aby oznamoval ženám dobrú správu o kráľovstve, je však zrejmé, že Ježiš prišiel v tele (1Ja 4 : 2-3 a 2. Jána 1: 7).

Ježiš sedel pri Jakobovej studni blízko šiestej hodiny (poludnia) (Ján 4: 6, 8), keď k fontáne prišla žena Samaritánka načerpať vodu (pomenovanie niekoho podľa mesta bolo nečestné, pretože to dokazovalo, že že takýto jedinec nepatrí do izraelskej komunity) a oslovil ho Majster, ktorý ho oslovil slovami:

– Dajte mi napiť (Ján 4: 7).

Postoj Pána k Samaritánovi (pýtajúci si vodu) priniesol to, čo majú najušľachtilejší muži a ženy najušľachtilejšie: rozum, uvažovanie (Job 32: 8).

Žena musela položiť otázku na základe radu predchádzajúcich znalostí. Nesformulovala najskvelejšiu myšlienku ľudstva, ale nastolila dôležitú otázku pre túto ženu a jej obyvateľov:

– Ako ma ako Žida žiadaš, aby som zo seba pil, že som Samaritánka? (Ján 4: 9).

Samaritáni boli Židmi diskriminovaní, ale Ježiš napriek tomu, že bol Žid, neprikladal tejto otázke dôležitosť, ale žena v tom čase slúžila jeho účelu veľmi dobre.

V otázke žena zdôrazňuje, že bola žena a zároveň Samaritánka, to znamená, že existovala dvojité prekážka tomu mužovi, ktorý by zjavne mal byť viac žiarlivým Židom svojej nábožnosti.

Samaritánovi v hlave vyvstalo veľa otázok, pretože Ježiš pri požiadavkách na vodu ignoroval praktiky a pravidlá týkajúce sa

judaizmu. – Neuvedomil si, že som žena a Samaritán? Bude piť vodu, ktorú mu dávam, bez obáv z kontaminácie?

Boží dar

Po prebudení uvažovania Samaritána Ježiš ďalej stimuloval záujem ženy:

– Ak poznáte Boží dar a kto je ten, ktorý vám hovorí: Dajte mi napiť, poprosili by ste ho a dal by vám živú vodu.

Samaritánka nedosiahla okamžite dokonalosť Kristových slov, pretože nemala skúsenosti s pravdou

„Ale solídna výživa je pre dokonalých, ktorí si kvôli zvyku nechávajú cvičiť svoje zmysly, aby rozlišovali dobré aj zlé“ (Hebr 5,14).

Keby mal Samaritán cvičenú myseľ, skutočne by sa ho nepýtal:

– Pane, nemáš so sebou nič a studňa je hlboká; kde teda máte živú vodu?

Z argumentu vidno, že Samaritánka sa zameriava na nemožnosť dosiahnuť vodu bez potrebných prostriedkov. Nespochybnila však to, čo Ježiš povedal o tom, že má živú vodu.

Bez ohľadu na Ježišov prvotný argument o Božom dare analyzovala:

– Si väčší ako náš otec Jacob, ktorý nám dal studňu, z ktorej sa napil, svoje deti a svoj dobytok?

Keď ponúkol inú alternatívu ako vodu pri Jakobovej studni, Samaritánovi sa zdalo, že tento neznámy Žid je prinajmenšom trúfaly, pretože sa dostal do vyššej pozície ako Jacob, ktorý zanechal studňu ako odkaz. svojim deťom a ktoré v tom čase poskytovali potrebu mnohým Samaritánom.

Potrebné sú odpovede na tieto otázky:

– Nemusíte čerpať vodu a studňa je hlboká! Kde máš živú vodu?

Ježiš však pracoval na tom, aby „sluch“ tejto ženy prebudilo Božie slovo, pretože jeho návrh dával najavo, že je v skutočnosti nadradený samotnému otcovi Jacobovi.

V tomto bode Samaritánova nedostatočná znalosť bola, pretože keby vedela, kto je Ježiš, súčasne by poznala Boží dar, pretože Kristus je Boží dar.

Keby vedela, kto sa pýta:

– Dajte mi napiť,. Vedel by som, že bol väčší ako otec Jacob, vedel by som, že Kristus bol zasľúbeným potomkom Abraháma, v ktorom budú požehnané všetky rodiny na zemi (1 Moj 28,14).

Keby vedela, kto je Kristus, videla by, že cez vodu, ktorú Kristus ponúka, sa v skutočnosti a podľa zákona stane jedným z Abrahámových detí. Keby poznala Krista, videla by, že deti podľa tela nie sú deťmi Abrahámovými, ale deťmi viery, potomkami posledného Adama (Krista), ktorý sa prejavoval svetu (Gal 3,26) -29; Rim 9: 8).

Keby poznala Krista, videla by, že hoci bola súčasťou posledného, □□ mohla by byť súčasťou prvého, pretože prostredníctvom Potomka je možné, aby boli všetky národy požehnané ako veriaci Abrahám (Mt 19:30).

Keby poznala Toho, ktorý požiadal o drink a ktorý mu ponúkol živú vodu, videla by, že On je Božím darom, pretože je to Kristus, ktorý dáva svetu život (Ján 1: 4). Videla by, že je veľkňazom podľa rádu Melchizedecha, ktorým môžu všetci ľudia, bez ohľadu na kmeň alebo jazyk, ponúkať dary a byť prijatí Bohom.

„Vystúpili ste na výsosť, zajali ste zajatie, dostali ste

dary pre ľudí a dokonca aj pre povstalcov, aby medzi nimi mohol bývať Pán Boh“ (Ž 68, 18).

Boh vydal svedectvo o obete (daroch), ktoré ponúkol Ábel kvôli tomu, ktorý vystúpi vysoko a zajme zajatie, veľkňaza, ktorý je tvorený z Boha bez začiatku a (večného) konca dňa (Hebr 7: 3), ktorý obetoval sám pre seba ako baránka nepoškodeného pre Boha a iba prostredníctvom Neho sú ľudia prijatí Bohom (Hebr 7:25).

Denné potreby

Otázka ženy:

– Ste väčší ako náš otec Jacob? bol relevantný, stále mu však neumožňoval zistiť, kto je ten muž, ktorý požiadal o vodu z Jakobovho zdroja a súčasne ponúkol živú vodu

„Kto pije túto vodu, bude opäť smädný; Kto však pije vodu, ktorú mu dávam, nebude nikdy smädný, pretože voda, ktorú mu dávam, sa v ňom stane zdrojom vody, ktorá skočí do večného života “ (Ján 4:14).

Je prekvapujúce, že Samaritánka, ktorá mala zložitú myšlienku, keď si uvedomila, že Ježiš naznačuje, že je väčšia ako otec Jacob, prijala jeho návrh, že má vodu, ktorá by mu zabránila v smäde, napriek tomu vás požiada o vodu studňa Jakobova.

Ježišov návrh bol jasný:

– „Kto pije vodu, ktorú mu dávam, nikdy nebude smädný“, a na čo si želal vodu, ak mal vyššiu vodu?

Žena sa zaujíkala o Ježišovu ponuku, ale jej chápanie bolo nejasné.

Čo spôsobilo, že žena chcela vodu, ktorú jej ponúkol Ježiš, aj keď bol Pán smädný?

Odpoveď sa nachádza v žiadosti Samaritána:

– Pane, daj mi túto vodu, aby som už nebol znovu smädný, a nechod sem si ju čerpať.

V dnešnej dobe je takmer nepredstaviteľné dielo, ktoré táto žena musela načerpať. Bola to šiesta hodina, keď žena išla nabrať vodu na zabezpečenie svojich základných potrieb.

Aj keď sa v dnešnej dobe to, čo mnohí chápu pod základným, podstatným, líši od toho, čo táto žena potrebovala, je možné zmerať, koľko toho, čo muž chápe ako základné muddistické uvažovanie. Ak to, čo je podstatné, kompromituje porozumenie toho, čo je navrhnuté v evanjeliu, čo so záležitosťami tohto života?

Muž, ktorého Samaritánka nepoznala, požiadal o vodu a teraz ponúkol vodu s nepredstaviteľnými vlastnosťami: uhasil smäd, aby už viac nemusel piť vodu.

Keď žena prejavila záujem o ‚živú vodu‘, Ježiš povedal:

– Choďte, zavolajte svojmu manželovi a poďte sem. Žena odpovedala:

– Nemám manžela. Ježiš odpovedal:

– Dobre ste povedali: Nemám manžela; Pretože ste mali päť manželov a to, čo teraz máte, nie je váš manžel; toto si povedal s pravdou.

Všimnite si, že Ježiš nevydal rozsudok nad hodnotami na základe stavu ženy, pretože sám povedal, že nikoho nesúdi podľa tela, pretože neprišiel súdiť svet, ale spasiť (Ján 8:15) ; Ján 12:47).

V tomto okamihu žena spoznala Ježiša ako proroka:

– Pane, vidím, že si prorok! Je zaujímavé, že Samaritánka rozpoznala tohto Žida ako proroka v rovnakom čase a zároveň

prekvapivo položila nasledujúcu otázku:

– Naši otcovia sa klaňali na tejto hore a vy hovoríte, že Jeruzalem je miestom, kde sa môžu klaňať.

Keď Samaritánka zistila, že Kristus je prorok, opustila svoje základné potreby bokom a začala sa pýtať na miesto uctievania.

Ako Samaritánka veľmi dobre poznala príbeh, ktorý viedol Židov ku nekomunikácii so Samaritánmi. Kniha Ezdráš obsahuje jedno z nedorozumení, ktoré existovali medzi Židmi a Samaritánmi, pretože Židia nedovolili Samaritánom pomôcť pri stavbe druhého chrámu podľa Kýrovho rozkazu (Ed 4: 1–24), a začala vzburá, pretože kráľ Asýria inštalovala v mestách Samárie obyvateľov Babylonu, ktorí prišli obývať tento región, a nahradila obyvateľov Izraela, ktorí boli predtým zajatí a ktorí prijali židovské náboženstvo (2Kr 17:24, komp. Ed 4: 2 a 9-10).

Otázka umiestnenia tisícročia (bohoslužby) era a pred prorokom jeho denné hádky už nie sú dôležité, pretože príležitosť bola jedinečná: objavte miesto bohoslužieb a ako sa majú bohoslužby konať.

Je zvedavé vedieť, aká by bola reakcia v dnešnej dobe, keby kresťan zistil, že je pred prorokom? Aké by boli otázky pre niekoho, kto sa predstavil ako prorok?

Predstavujem si, že keby dnešní kresťania našli proroka, otázky by boli: – Kedy si kúpim svoj dom? Kedy budem mať svoje auto? Kedy sa vydám? Koho si vezmem? Bude moje dieťa muž alebo žena? Kedy splatím svoje dlhy? Zbohatnem? Atd.

Ale keď Samaritánka zistila, že je pred prorokom, chcela vedieť o duchovných otázkach a nechať svoje pozemské potreby v pozadí. Nebolo dôležité vedieť, či bude mať manžela, alebo či prestane kráčať k Jacobovej studni, aby načerpala vodu. Otázka miesta uctievania prebiehala už celé generácie a bola to príležitosť, ktorú sme si nemohli nechať ujst.

S vyhlásením:

– Vidím, že si prorok! môžeme uvažovať, že žena pochopila, čo sa skutočne deje.

Na rozdiel od iných Židov, ktorí sa zameriavali na svoju religiozitu, legalizmus a rituálnosť, neboli izraelskí proroci Židmi viazanými na takéto zväzky.

Bolo to ako povedať: – Aha, teraz to chápem! Ste ako Eliáš a Elizeus, proroci, ktorí neboli vyzvaní k iným národom, pretože obaja odišli k iným národom a dokonca vošli do domu sirôt, vdov atď. Iba ako prorok pre komunikáciu so Samaritánkou, pretože Eliáš odišiel do domu vdovy, ktorá žila v Sarepte, v krajinách Sidon a požiadal ho o vodu na pitie:

„Prineste mi, prosím, trochu vody na pitie vo váze“ (1Kr 17:10).

Elizeus zasa využil to, čo mu ponúkla bohatá žena, ktorá žila v meste Sunem, ktorá bola pomenovaná podobne ako meno mesta, ako to bolo v prípade Samaritánky (2 Kráľov 4,8).

Je nesmierne dôležité analyzovať Nikodémovu históriu v porovnaní so Samaritánkou, pretože pred Bohom sa muž so všetkými morálnymi a intelektuálnymi vlastnosťami, ako to bolo v prípade Nikodéma, rovná niekomu bez akýchkoľvek zásluh, ako to bolo v prípade Samaritánčovej ženy.

Uctievanie

Vtedy Ježiš odpovedal:

– Žena, verte mi, že prichádza hodina, keď sa ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme nebudete klaňať Otcovi.

Ježiš naučil Samaritánku, že nastal čas, pretože uctievanie už nebolo spojené s horou, či už to bola hora Jeruzalem alebo

hora Samária.

Ježiš požiadal Samaritánku, aby v neho uverila a nasledovala jeho učenie

- „Žena, verte mi ...“ (v. 21). Potom adresuje otázku spoločnú pre Židov a Samaritánov:
- „Zbožňujete to, čo neviete; milujeme to, čo vieme, pretože spása pochádza od Židov. “

Hoci Samaritáni pochopili, že sa klaňajú Bohu, napriek tomu sa mu klaňali bez toho, aby ho poznali. Podmienkou Samaritánov je situácia, ktorú apoštol Pavol vykreslil kresťanom v Efeze:

„Pamätaj teda na to, že si bol predtým pohanmi v tele a nazývali ste neobrezancami ľuďmi, ktorí sa v tele nazývali obriezku, a to rukami ľudí; Že ste v tom čase boli bez Krista, oddelení od izraelského spoločenstva a boli vám cudzie zmluvy zaslúbenia, nemali ste nádej a ste bez Boha na svete “ (Ef 2,11-12).

Ochota uctievať Boha nedáva človeku podmienku pravého ctiteľa, pretože aj Židia uctievali a klaňali sa tomu, čo vedeli, lebo spása pochádza od Židov (Ján 4:22), avšak takéto uctievanie nebolo v duchu a po pravde (v. 23). Proroci protestovali proti tejto skutočnosti:

„Pretože Pán povedal: Lebo tento ľud sa blíži ku mne a svojimi ústami a svojimi perami ma ctí, ale ich srdce sa odvracia odo mňa a ich strach predomnou spočíva iba v prikázaniach ľudí, v ktorých bol poučený “ (Iz 29,13).

Ježišovo vyhlásenie sa rovná Židom i Samaritánom, pretože obaja verili, že sa klaňajú Bohu. Ich uctievanie však vychádzalo iba z úst, ale preč z „obličiek“

„Zasadili ste ich a zakorenili sa; rastú, prinášajú aj ovocie; ste pri svojich ústach, ale ďaleko od svojich obličiek “ (Jer 12: 2).

Ježiš predstavuje skutočný koncept uctievania, keď hovorí:

– „Ale prichádza hodina a je teraz, keď praví ctitelia budú uctievať Otca v duchu a v pravde; pretože Otec hľadá tých, ktorí sa mu klaňajú “ (v. 23).

Uctievanie Boha je možné iba v duchu av pravde, na rozdiel od bohoslužby perami, ktorá sa odvoláva na „prístup“ k Bohu iba perami, má svoj vzhľad, srdce však zostáva odcudzené Bohu.

Čo hľadá Otec? Praví ctitelia, to znamená tí, ktorí sa klaňajú v duchu a v pravde. Podľa Písma Božie oči hľadajú spravodlivých, verných na tvári Zeme, pretože iba tí, ktorí kráčajú po priamej ceste, mu môžu slúžiť „Moje oči budú upriamené na veriacich krajiny, aby mohli sedieť pri mne; kto kráča po priamej ceste, bude mi slúžiť “ (Ž 101,6), čo je v protiklade so stavom izraelského ľudu: „Napriek tomu ma hľadajú každý deň, tešia sa z poznania mojich ciest ako ľudia, ktorí konajú spravodlivo a neopúšťajú právo svojho Boha; prosia ma o právo na spravodlivosť a majú radosť z toho, že sa môžem obrátiť na Boha “ (Iz 58,2).

To znamená, že Boh je blízky tým, ktorí ho vzývajú, ale tým, ktorí ho vzývajú v pravde

„Hospodin je blízko všetkým, ktorí ho vzývajú, všetkým, ktorí ho vzývajú v pravde“ (Ž 145,18). Iba vtedy, keď sa „v pravde“ dovoláva Boha, je nepriateľstvo prerušené a spoločenstvo je obnovené do tej miery, že sa človek vyrovná s Bohom

„A on nás vzbudil so sebou a nechal nás sedieť na nebeských miestach v Kristu Ježišovi“ (Ef 2,6).

Ako vzývať Boha v pravde? Vchádzame do dverí spravodlivosti. Skutočnú chválu Bohu si vysluhujú iba tí, ktorí vstupujú do dverí spravodlivosti (Ž 118,19). Iba tí, ktorí vstupujú do Pánových dverí, sú verní a spravodliví (Ž 118,20), a iba na nich sú Pánove oči.

Ježiš objasňuje, že:

– „Boh je Duch a je dôležité, aby tí, ktorí ho uctieujú, ho uctievali v duchu a v pravde“, prečo je Boh Duch a Ježiš dodáva, že slová, ktoré povedal, sú duch a život (Ján 7:63), preto, aby bolo možné uctievať v duchu a v pravde, je potrebné, aby sa človek narodil z vody a z Ducha (Ján 3:5), aby sa narodil zo slov, ktoré hovoril Kristus.

Istota samaritánskej ženy

Napriek každodennej potrebe nabrať vodu, ktorá naznačovala skromný stav ženy, pretože nemala otrocka, mala nádej. Napriek tomu, že nepatrila k izraelskej komunite, bola si istá:

– Viem, že prichádza Mesiáš (ktorý sa volá Kristus); keď príde, oznámi nám všetko.

Kde sa vzala taká istota? Takéto uistenie teraz prišlo z Písma. Jej dôvera bola pevná, pretože neočakávala, že bude mať súkromnú studňu alebo vlastného manžela. Písmo nesľubovalo finančné ani rodinné vylepšenie, ale naznačovalo to, že má prísť Kristus, prostredník medzi Bohom a ľuďmi, a že dá ľuďom vedieť všetko, čo sa týka Božieho kráľovstva.

Vzhľadom na dôveru ženy v Písmo sa Ježiš zjavuje: – Som, hovorím s vami! Prečo sa Ježiš zjavil tejto žene, keď v iných biblických pasážach usmerňuje svojich učeníkov, aby nikomu nedávali najavo, že je Kristus? (Mt 16:20) Pretože skutočné vyznanie je to, čo vyplýva zo svedectva Písma o Kristovi (Ján 5:32 a 39), a nie zo zázračných znamení (Ján 1:50; Ján 6:30).

V tom okamihu prišli učenici a boli zmätení, že Kristus hovorí so ženou – „A v tom prišli jeho učenici a žasli nad tým, že hovoril so ženou; ale nikto mu nepovedal: Aké otázky? alebo: Prečo s ňou hovoríš? “ (v. 27).

Samaritánka opustila svoj úmysel, bežala do mesta a vyzvala mužov, aby preskúmali, či je Žid pri zdroji Jakuba Kristom „Žena teda nechala svoju nádobu, išla do mesta a povedala tým mužom: „ Poďte, pozri sa na muža, ktorý mi povedal všetko, čo som urobil. Či to nie je Kristus? “ (Str. 28 a 29)

Keďže žena bola v tom čase občanom druhej kategórie, nevnucovala svoju vieru, skôr nabádala mužov, aby išli k Ježišovi a analyzovali jeho slová. Mešťania odišli a išli ku Kristovi

„Tak opustili mesto a išli k nemu“ (v. 30).

Znova sa prejavili známky skutočného proroka:

„A boli v ňom pohoršení. Ale Ježiš im povedal: „Niet proroka bez cti, iba ak v jeho krajine a v jeho dome “ (Mt 13, 57). Medzi cudzincami bol Ježiš vyznamenaný ako prorok, odlišný od svojej domoviny a domova (Mt 13:54).

Učeníci prosili Majstra:

- Rabí, jedz. Ježiš im odpovedal:
- Mám jedlo, ktoré nepoznáš.

Ich koncepcia bola stále zameraná na ľudské potreby. To bolo, keď im Ježiš vyhlásil, že je „hladný“, aby robil vôľu svojho Otca a robil svoje dielo. Čo by to bolo za prácu? Odpoveď je v Jánovi 6, verš 29:

- „Toto je Božie dielo: verte v toho, ktorého poslal“.

Zatiaľ čo jeho učeníci vedeli čítať časy, keď bol tento svet zasadený a zberaný (Ján 4:34), Ježiš „videl“ biele polia pre Otcovu úrodu. Od tej chvíle, keď sa Kristus zjavoval žencom, už boli dostávajúc ich mzdy vo svete, a žatva pre večný život už začala a rozsievateľ aj žiaci sa radovali z vykonanej práce (v. 36).

Ježiš cituje príslovie:

– „Jeden je rozsievateľ a druhý je žnec“ (v. 37) a varuje svojich učeníkov, že sú poverení žať na poliach, ktoré nepracujú (v. 38). O ktoré polia ide? Polia, ktoré Ježiš videl ako pripravené na zber, boli pohania. Nikdy nepracovali medzi pohanmi, teraz dostali poverenie pracovať medzi pohanmi, pretože iní už robili tohto pána, to znamená, že niektorí proroci ako Eliáš a Elizeus odišli k pohanom, aby predznamovali poslanie, ktoré majú vykonávať (v. 38).

Z dôvodu svedectva ženy, ktorá povedala:

– Povedal mi všetko, čo som urobil, veľa Samaritanov verilo v Krista. Páči sa mi to? Pretože povedala:

– Povedal mi všetko, čo som urobil, Ježiš išiel k (Samaritánom) a zostal s nimi dva dni a verili v neho kvôli jeho slov (Ján 4:41).

Neverili v Krista iba svedectvom ženy, ale verili, pretože keď počuli, ako im Kristus ohlasuje nebeské kráľovstvo, verili, že On je skutočne Spasiteľ sveta (Ján 4:42).

skreslenia

Zatiaľ čo účelom Písma a Krista bolo, aby ľudia verili, že je Spasiteľom sveta, Božím Baránkom, ktorý sníma hriech sveta atď., V dnešnej dobe existujú rôzne typy evanjelií, ktoré nepropagujú skutočné Božie dielo, to znamená: že ľudia veria v Krista ako Božieho vyslanca.

Ich nádejou nie je pre svet, ktorý príde, v ktorom príde Kristus a vezme so sebou tých, ktorí uveria (Ján 14: 1-4), ale bude sa zameriavať na veci a túžby tohto sveta.

Mnoho falošných učiteľov upozorňuje neopatrných ľudí poukazom na ich každodenné potreby. Pretože? Pretože potreby mužov zahmlievajú úvahy a nenechávajú ich analyzovať základné logické otázky. Prejav falošných učiteľov vždy poukazuje na potrebu každodenného života zmiast' neopatrných, pretože ich prejavy sú márne.

Existujú ľudia, ktorí sa obklopi učiteľmi podľa svojich záujmov a ktorí sa obrátia k bájkam (2. Tim. 4: 4). Iní považujú Krista za zdroj zisku a spoločne sa rozhodujú pre tých, ktorí chcú zbohatnúť (1 Tim 6: 5-9).

Ale sú aj takí, ktorí majú zdanie zbožnosti, ktorá je iba iným náboženstvom, pretože ich posolstvo je zamerané na siroty a vdovy, ktoré bojujú za vec chudobných a potrebujú hmotné statky, ale popierajú účinnosť evanjelia ., pretože odporujú podstatným pravdám, ako sú budúce vzkriesenie z mŕtvych a Ježišov návrat (2 Tim 2:18 a 3: 5;).

„Prečo je naša nádej, radosť alebo koruna slávy? Či nie ste tiež pred našim Pánom Ježišom Kristom pri jeho príchode? “
(1T 2:19).